

- 2) Jeśli na pierwsze pytanie należy odpowiedzieć przecząco, czy odpowiednie wykazanie, że doszło do zniszczenia towarów i, co za tym idzie, okoliczności polegającej na tym, iż należy wykluczyć ich wprowadzenie do obrotu w danym państwie członkowskim, może uzasadniać zastosowanie art. 204 ust. 1 lit. a) oraz art. 206 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, przy czym naliczony dług celny nie powinien uwzględniać ilości towaru, która uległa zniszczeniu w trakcie tranzytu zewnętrznego?
- 3) Jeśli art. 203 ust. 1, art. 204 ust. 1 lit. a) i art. 206 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należy interpretować w ten sposób, że naliczana jest należność celna przywozowa za ilości towaru, które uległy zniszczeniu w trakcie tranzytu zewnętrznego, czy art. 2 ust. 1 lit. d), art. 70 i 71 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że wraz z należnościami celnymi przywozowymi uiszczeniu podlega również podatek od wartości dodanej – również w przypadku, gdy należy wykluczyć to, że towary w rzeczywistości weszły do obrotu w danym państwie członkowskim?
- 4) Czy art. 96 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należy interpretować w ten sposób, że to główny zobowiązany zawsze ponosi odpowiedzialność za zapłatę tego powstałego w ramach procedury tranzytu zewnętrznego długu celnego niezależnie od tego, czy przewoźnik spełnił obowiązki nałożone nań w tym art. 96 ust. 2?
- 5) Czy art. 94 ust. 1, art. 96 ust. 1 i art. 213 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należy interpretować w ten sposób, że organy administracji celnej danego państwa członkowskiego mają obowiązek stwierdzenia odpowiedzialności solidarnej wszystkich podmiotów, które w danym przypadku mogą zgodnie z przepisami Kodeksu Celnego zostać uznane za współodpowiedzialne wraz z głównym zobowiązanym za dług celny?
- 6) Jeśli na poprzednie pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, a przepisy danego państwa członkowskiego uzależniają w przypadku przywozu towarów obowiązek uiszczenia podatku od wartości dodanej od poddania ich procedurze, w ramach której zostaną do swobodnego obrotu, czy art. 201, 202 i 205 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że to państwo członkowskie jest zobowiązane do uznania wszystkich podmiotów mogących zostać w danym przypadku uznane na podstawie przepisów rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny za solidarnie odpowiedzialne za zapłatę długu celnego, za odpowiedzialne na tej samej zasadzie za zapłatę podatku od wartości dodanej?
- 7) Jeśli na pytania piąte i szóste należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy art. 96 ust. 1 i art. 213 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny oraz art. 201, 202 i 205 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy urząd celny danego państwa członkowskiego wskutek błędu nie przyjął w odniesieniu do któregoś z podmiotów współodpowiedzialnych wraz z głównym zobowiązanym odpowiedzialności solidarnej za uiszczenie długu celnego, okoliczność ta sama w sobie może zwalniać głównego zobowiązanego z odpowiedzialności za uiszczenie długu celnego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 17 marca 2016 r. – VAS „Starptautiskā lidosta »Rīga«”/Konkurences padome**

(Sprawa C-159/16)

(2016/C 191/19)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Starptautiskā lidosta »Rīga«”

Strona pozwana: Konkurences padome

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 102 i art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że jedno i to samo zachowanie przedsiębiorstwa państwowego może być analizowane jednocześnie pod kątem istnienia pomocy państwa (jako ewentualne przyznanie pomocy państwa klientowi/partnerowi handlowemu) i pod kątem nadużywania pozycji dominującej (dyskryminacji w zakresie cen)?
- 2) Czy między tymi dwiema analizami istnieje jakakolwiek kolejność lub hierarchia?
- 3) Czy przy badaniu sprawy dotyczącej naruszenia reguł konkurencji, które to naruszenie przejawia się w stosowaniu dyskryminujących cen wobec klientów/partnerów handlowych przedsiębiorstwa państwowego, organy administracji lub sądy mogą stwierdzić, że zachowanie podmiotu gospodarczego narusza art. 102 TFUE, jeżeli naruszenie wynika z przyznania pomocy państwa bez przeprowadzenia wstępnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 3?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 21 marca 2016 r. – Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs/Mercedes Benz Financial Services UK Ltd.

(Sprawa C-164/16)

(2016/C 191/20)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

Strona pozwana: Mercedes Benz Financial Services UK Ltd.

Pytania prejudycjalne

- (1) Jak należy rozumieć zawarte w art. 14 ust. 2 lit. b) [dyrektywy 2006/112] ⁽¹⁾ sformułowanie: „umowy (...) która zawiera klauzulę o przeniesieniu prawa własności w następstwie normalnych zdarzeń nie później niż z chwilą zapłaty ostatniej raty”?
- (2) W szczególności, w okolicznościach niniejszej sprawy, czy sformułowanie „w następstwie normalnych zdarzeń” nakłada na organy podatkowe obowiązek zweryfikowania wyłączenie tego, czy w umowie występuje opcja zakupu, z której można skorzystać nie później niż w momencie zapłaty ostatniej raty?
- (3) Alternatywnie, czy sformułowanie „w następstwie normalnych zdarzeń” wymaga, aby organy krajowe dokonały głębszej analizy i ustaliły ekonomiczny cel umowy?